

השמירה, מתגלה לעיני גוף של נערה צעירה. דימיונו שלו, או אחד מפילאי הטבע?

בחדר שממול, כובען ושמו ז'אן ברמנס, ושותפו, העלמה רוזנבלום. הם מזמינים את כל שאר שוכני הפונדק לחדרם, ללגום כוסית, ושעה שהכל טועמים מיידיהפורט המשובה. נכנסת העלמה לחדר-האמבטיה, לבושה בבגדי-עור הדוק כמו בחלומות-המין ב"סטאלאגים" נוטלת שוט, וחוזרת לחדר. מר ברמנס נכנס לאמבטיה, לובש מכנסיים עם ישבן חשוף, וחוזר לחדר. ואז היא מלקה אותו לעיני כולם שעה שהוא מתוודה, לפי מיטב המסורת הנוצרית: "אני חזיר, אני מנוול, הרכיזי עוד ועוד ועוד".

אולי זו סאטירה על פולחן הווידי הקאתולי (והרי בוניאל הוא שונאי-כנסייה ותיק), ואולי, על-פי השמות, מדובר ב-חזרה-בתשובה של בעלי המצפון הצובט, המניחים ליהודי להלקוחם. ובכך הם יוצר אים ידי חובתם.

האורחים יושבים על אסלות. המיטרה. עוד אחד מן המוסדות שבוניר אל, האנארכיסט הוותיק, אינו נימנה עם חסידיו. בתחנת-מיטרה, שיעורי-השלמה לשוטרים. אלא שאלה מפריעים בשיעור ומתחכמים כמו ילדים בכיתה א', מדביקים ניירות לגבו של המורה ורושמים על הלוח: "הפקד קרנן, וסגנו מתרומם". ה' מרצה ממשיך גם כשהכיתה מתרוקנת.

"תארו לכם עולם שבו האוכל הוא דבר מגעיל, ועשיית-צרכים, לעומת זאת, טיב עית בהחלט." ובוניאל מדגים: ערב חב' רתי בבית פרטי. מסביב לשולחן בטרקלין יושבים האורחים ומארחיהם ומשוחחים בוועם. במקום כיסאות — אסלות בית-שימוש. כל אורח מפשיל את מכנסיו לנוחתו. וכשהילדה מתלוננת על שהיא

ישבנו של הכובען:

בפונדק הכפרי

מזמין הכובען האלגנטי, קהל של נזירים ואורחים אחרים כדי להתבונן במעמד סאדו-מאזוכיסטי: הוא לובש מכנסיים חשוף-ישבן כשהעלמה רוזנבלום מלקה אותו בשוט.

רעבה: "לא יפה לדבר על אוכל ליד השולחן!" נזפת בה אמה. אורח אחר רעב גם הוא. הוא קם, מוריד את המים, יוצא אל המיסדרון ושואל את העוזרת היכן נמצא החדר המטויים. "שם, בקצה, ליד האמבטיה", היא עונה. אחרי שהוא סוגר את הדלת על מנעול וברית, הוא מתייחד עם ארוחתו בתא הקטן, מישוה מתדפק על הדלת. "תפוס!" מכריז הסועד. בסך-הכל: הפיכת מוסכמה חברתית קטנה אחת.

הנירוון-ממות מחק אוטוגרפים. ושוב מיטרה: המפקח-הכללי ניגש לאשה זרה מהודרת, כבר פריסאי ריק. "את מזכירה לי את אחותי המנוחה", הוא אומר, ומייד כבר חוזרים לאחור. אל הר מפקח ואחותו המנוחה, ששבה לחיים. יום קיץ חם. המפקח צריך ללכת לשיבה, אבל אין לו כוח. במקום זאת, הוא נכנס לחדר של אחותו. היא פורטת על פסנתר שופן. יפה, נעים, חדר אפולו. תריסים מוגפים.

המפקח מתקרב לפסנתר, המצלמה אחי ריו. ההנה האחות. נאה, חסודה ועירומה. הוא מניח ידו על כתפה ואומר לה: "עשי עמי חסד. נגני את הראפסודיה של בראהמס". האחות מסכימה בחיוך, והמפקח מפיל בשגגה משהו על הארץ. כך הוא יכול לראות את הנוף גם מוויית שונה. חלום או מציאות? מה יש, לשוטרים אסור לחלום?

הורים מקבלים הודעה טלפונית מבית-הספר: "בתכם נעלמה". הם באים בבחלה, והמנהלת מדגימה בפניהם כיצד קרה הר דבר. היא נכנסת לכיתה, קוראת את שמות הילדים מן היום. למקרא שמה, קמה הבת על רגליה ועונה: "נוכחת". כשאר הר ילדים. "אתם רואים", אומרת המנהלת, "כך גילינו שהיא נעלמה". ההורים מת רגשים. הם יודיעו על כך למיטרה. ו- בכלל, לא ישאירו עוד את הילדה בבית ספר כזה.

יחד עם בתם נוסעים ההורים למיטרה, להודיע על היעלמה. טוב שהבאתם אותה לכאן, כדי שנוכל לרשום את תיאורה המדויק", אומר המפקח, ופוקד לפתוח מייד בחיפושים אחר הנעלמת. עצם העובד דה שהילדה ניצבת לידו, אינה מפריעה כלל. מה זאת ילדה אחת מול הגלגלים המשומנים היטב של החברה?

לסוף שמור עוקץ כפול: מפקח-מיטרה, יחד עם עוד מפקח-מיטרה בן-דמותו (הכפילים, הם אך קישוט נוסף בציור הסוריאליסטי של בוניאל) קוראים לפיקר דיהם, שהתאספו במכוניות משוריינות, מזויינים עד הצוואר, בגן-החיות של פריס: "לכו והרביצו בהם היטב". וברקע, כשעל הבד מופיעים פני חיות נדהמות, נשמעות ריאות והפצצות מלוות בצעקות: "יהי הכבלים". המעגל נסגר. רוח-החושפ נגוזה.

חזיתו של בראהמס:

אדריאנה אסטי, בתפקיד אחותו המתה של מפקח

המיטרה. חזרת לחיים כשהיא פורטת על פסנתר עירומה כביוס-היוולדה. "נגני לי בראהמס", מבקש השוטר החולם, ומפיל מידיו הפץ כדי להת' בונן באחותו מתחת לפסנתר. מה יש, לשוטרים כבר אסור לחלום?

וולטר מתיאו: קצב רצחני

הנמרצת, בארודיה לא-כליכך מעודנת, לא-כליכך חכמה אבל מאד מצחיקה, על עמדת הפוליטיקאים מול מעשי טירור למיניהם.

הו, איזו זוועה

חטיפת פלהאס 1-2-3 (הוד)

וסינמה 1, תל-אביב, ארצות-הברית) — זהו סרט התפור ב'

דיוק לפי מידותיו של קהל עצבני וחסרי-סבלנות, שהתרגל לסדרות הטלוויזיה ולא איכפת לו אם מה שהוא רואה רדוד או מצוץ מן האצבע, העיקר שיהיה מותח ומבדר. המעשה בארבעה פושעים מחופשים המשתלטים על קרון רכבת-תחתית בניו-יורק ומבזבזים עבורו כופר של מיליון דולר, הופיע לראשונה בצורת ספר, רבי-מכר. עתה, כשהוא נעזר בנוכחותם הקולנועית המרשימה-בהחלט של וולטר מתיאו, רוברט שאו ומרטין באלום, פועלת המעשייה כמו קסם. מתיאו הוא פקד במיטרה-התנועה, המנהלת את המשאיוהמתן עם השודדים.

מה שמורר בכל הפרשה, הוא שעם כל נתוני האימה והפחד הרי הסרט הוא, בסופו של דבר, קומדיה. ברגעים המחרדים ביותר מחליף מתיאו התחכמויות עם החוטפים במכשיר-הקשר בקצב של מכונית-ירייה. התסויטאי מיטר סטון הכין ציור בלתי-ינדל של בדיחות, הנורקות בכל הודמות על-ידי כל הדמויות המרכזיות. מפליאים במיוחד, באינטרמצו קצר, ארשה-הער המצונן, סגנו הטרוד בשותו

ג'ון וויט: מיטחק כושל

של אסם בווער, והודיעו ברקע שהפצצה בקטריולוגית על תל-אביב לא יצאה לפועל. סרט בעל קצב רצחני, אך מלא חורים.

תיק נולא חורים

תיק אודיסה (מוגרבי ודקל,

תל-אביב, ארצות-הברית) — לכי

אורה, זה מעשה בחיסול רשת מדענים גרמניים, שעמדו להכין עבור מצרים סידרה של פצצות בקטריולוגיות. כך, לפחות, נאמר בסצינה הרא-שונה בסרט, סצינה מנוחכת ומצחיקה למדי, שבה מוסר סגן-אלוף במדים אינפורמציות סודיות ביותר לאיש שירותי הביון, על רקע אוהל פיקוד וטנקים המתנועעים בחולות הנגב, כביכול. אלא שאחרי סצינה זו נשכח העניין ה-פעוט הזה, והסרט עוקב בשקדנות, עד הסצינה הלפני-אחרונה, אחר עיתונאי גרמני צעיר, המנסה לחשוף את הנאצים החיים עדיין במולדתו, ובעיקר אחד, צמא-דם ורצחני במיוחד שעליו הוא קורא ביומנו של יהודי זקן שהתאבד. סוף חיפושיו אינו נוגע לא לשירותי הביון הישראליים ולא לתודעה המתעוררת של גרמני צעיר, אלא מציג את כל הפרשה כאישית בחלטה, כך שאפילו מוסר-השכל אי-אפשר להסיק ממנה.

הסצינה האחרונה, עם המיפעלים לייצור פצצות העולים באש, נראית כאילו נזכר מישהו שצריך לסיים את העניין שבו החל הסרט. אז צירפו במקום כלשהו צילום